

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa [...] D. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w W. przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący w skardze powołał się na przesłankę z pkt 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi. Analiza skarżonego wyroku i treści skargi nie uzasadnia jednak przyjęcia, że przesłanka ta w sprawie wystąpiła. Przyjmuje się, co zresztą skarżący dostrzega, że taka kwalifikacja jest dokonywana wówczas, gdy mamy do czynienia z rudymenarnymi błędami sądu w zakresie stosowania prawa materialnego czy też procesowego, widocznymi od razu, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Rodzaj błędów popełnionych przez sąd pozbawia, bowiem orzeczenia nimi dotknięte przymiotu legalności i celem skargi jest usunięcie ich z obrotu. Zatem i ta przesłanka pozostaje w związku ze szczególnym charakterem skargi kasacyjnej, nie jest to, bowiem środek zaskarżenia, który umożliwiałby kolejny raz instancyjną kontrolę prawidłowości wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący pomija, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż jeżeli oświadczenie o potrąceniu złożył pełnomocnik procesowy w celu ochrony praw swego klienta, to domniemywa się, że takie działanie miało umocowanie w woli klienta (por. wyroki z dnia 4 lutego 2004 r. I CK 181/03, z dnia 20 października 2004 r. I CK 204/04, OSNC 2005/10/176; z dnia 20 października 2006 r. IV CSK 134/05, nie publ.). Co do natomiast dojścia oświadczenia o potrąceniu do wiadomości syndyka, brak w sprawie podstaw do przyjęcia, że oświadczenie takie do syndyka nie dotarło.

Dowodzenie przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nieprawidłowości w ocenie skuteczności oświadczenia o potrąceniu i wymagalności wierzytelności o wynagrodzenie za roboty budowlane sprowadza skargę do rangi apelacji, a nie środka, którego celem jest wyeliminowanie z obrotu orzeczenia naruszającego elementarne poczucie sprawiedliwości.

Reasumując, skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

aj